

3 úvodník
4–5 . . . Taizé
6–8 . . . Tour de Benelux
9 Česko
10 poezie
11–14. kultura
15 cirkus

Na tomto čísle se podíleli

REDAKTOŘI: Marie Chaloupská, Alžběta Pomahačová, Vítěk Jeřábek, Daniel Kotecký, Daniel Sviták, Štěpán Laichter

OBÁLKA: Štěpán Laichter

SAZBA: Vojtěch Hauser, Štěpán Laichter

KOREKTURY: Michaela Ulrychová

ŠÉFREDAKTOR: Štěpán Laichter

Nezapomeňte že v prostorách školy můžete využívat Wifi, jejíž zprovoznění bylo placeno z peněz Kágéčka. Doufáme, že Vám pomůžeme ke zkvalitnění výuky a příjemnější času tráveného ve škole.

Případné poznámky či připomínky pište na kgredakce@gmail.com.

Název sítě: Skola

Heslo: KgeckoWifi011

Kágéčko je benefiční časopis Křesťanského gymnázia, jeho zakoupením podporujete naši školu.

V ruce držíte jeho 1. číslo pro školní rok 2011/2012.

K sazbě bylo použita rodina písma Lido STF, doplňkově písma Century Schoolbook a Teuton.

E-mail: kgredakce@gmail.com

Děkujeme škole za tisk.

Prázd-
niny jsou krásnými
chvílemi odpočinku, časem přímo
se nabízejícím k tomu zrealizovat si své sny
a plány, také přímo vyzývají k tomu, aby člověk
přemýšlel o věcech, které nejsou ze školy povinné. Již
při rozdávání vysvědčení člověku bleskne hlavou, jestli
by se neměl v dalším roce snažit výsledky nějak vylepšit, či
lépe využívat volný čas, který mu mimo výuku zbýval. Tak se
to kupí celé prázdniny, při prázdných chvílkách, při přemítání o
nadházejícím školním roce. Vymyšlené výzvy a předsevzetí často
končí s první cestou do školy v novém školním roce a v znovu
startujícím frmolu. Jednu výzvu se nám však již nyní povedlo
naplnit. A to vydat Kágéčko již v prvním týdnu školy. A zbývají
další: pravidelné vycházení časopisu, kvalitnější obsah, či
lepší vzhled. Samotné vytváření časopisu tak se stává kre-
ativním prostorem, kde je možné se naučit a vyzkoušet
nové věci. Do tohoto čísla se povedlo dostat něko-
lik prázdninových myšlenek a příběhů ně-
kolika studentů. Přeji příjemné čtení
a skok do nového školního
roku.

Taizé

What is your hidden treasure?

O Taizé jsem okolo sebe slyšela mnoho a mnoho vypravovat a navíc jsem znala několik krásných písniček. Popravdě jsem se sem chystala už dlouho, ale až letošní léto mi to konečně vyšlo.

Vydali jsme se do této francouzské vesničky na „pouť důvěry na zemi“ s vršovickou gočárovskou farností, kde se sešla skvělá parta, mimo jiné také s několika členy nebo bývalými členy Kágéčka. A o čem Taizé vlastně je? „Ti, kdo přicházejí do Taizé, jsou zváni skrze společnou modlitbu, zpěv, ticho, rozjímání a vzájemné sdílení, aby hledali společenství s Bohem.“ Žije zde komunita bratří, kteří se Bohu zcela odevzdali a pomáhají v Taizé vytvářet zázemí a domov pro mladé lidi ze všech koutů světa. Taizé bylo založeno francouzským protestantským bratrem Rogerem, výjimečnou osobností, během druhé světové války. Každý z účastníků je na začátku týdne přiřazen do skupinek asi po 10 lidech, kde se navzájem sdílí dojmy, zážitky, zkušenosti, probírají se otázky a problémy víry

a úryvky z Písma a hraje se spousta her – např. Ninjas, Pistolero apod. Já jsem byla ve skupince ještě s jednou kamarádkou z Česka a pak s 5 Němci, Italkou, 2 Španěly a Portugalkou, která uměla výborně anglicky, což byla velká výhoda. Samotné dny v Taizé probíhají (od pondělí do soboty) takto: začínají 8:15 ranní modlitbou s podáváním eucharistie pro katolíky a posvěceným chlebem pro protestanty a pak snídání, poté je v 10:00 setkání (Bible introduction) s bratrem z komunity, ten s námi probíral Písmo a vyprávěl nám bratr Leandro, původem z Argentiny. Zážitek byl, když nám jakožto české skupince dal jednou za úkol připravit si na druhý den nějakou českou písničku a tu všem přítomným předvést. Lámali jsme si chvíli hlavy, padly návrhy jako Na kolena ze Šakalích let nebo Byl jeden pán, ten kozla měl či Včelka Mája, ale nakonec jsem se shodli na hitu Jede, jede mašinka, který měl velký úspěch. Pak je ve 12:20 polední modlitba a oběd, kdy je třeba vybrat jídlo z jídelního lístku (meal ticket), který jsme obdrželi při příjezdu. Následně ve 14:00 nácvik zpěvu v kostele (pouze pro lidi z hudební skupinky) a během odpoledne mají ostatní setkání či pracují. V 17:15 je svačina, 17:45 možnost

seminářů, workshopů a v 19:00 večere a 20:30 večerní modlitba. Pouze s rozdílem, že v pátek zároveň probíhá modlitba uctívání kříže a v sobotu je tzv. slavnost světla, která symbolizuje velikonoční světlo, kdy si každý zapálí svíčku a celý kostel zaplaví nádherná atmosféra. A v neděli je v 10:00 bohoslužba. Jinak po obědech se pracuje – uklízí se odpadky, vytírají záchody, myje nádobí anebo se přihlásíte jako já do hudební skupinky a nacvičujete zpěvy na chvály. Dalo to sice taky zabrat, jelikož máte přesně vymezený čas a za týden si vážně zazpíváte – na konci jsem téměř přišla o hlas, ale zase jsem nelitovala, protože to byl krásný zážitek... Zpívali jsme čtyřhlasy: soprány, alty, tenory a basy, a doprovázeli jsme tak většinu modliteb a taky nedělní mši, kdy to bylo slavnostnější ještě o příčné flétny, klarinet a housle. A ještě

Oyak! Po večerních modlitbách se zpravidla chodilo do Oyaku. To je místo, kde je v Taizé především zábava. Hudebníci zde hrajou hity jako Wonderwall, Hit the road Jack, Knocking on heaven's door a La-bomba... a také se zde hraje spousty her. Celkově je Taizé úžasné místo s jedinečnou atmosférou. Typické jsou ikony, svíčky a zpěvy. Je tu obrovská pestrost kultur, jazyků, různých křesťanských církví a seznámíte se se spoustou nových lidí z celého světa, a ač třeba neumíte řádně anglicky, budete překvapeni, jak si se všemi krásně rozumíte. A také je to výjimečná příležitost na ztišení se a hledání sebe sama. Ale zároveň je to místo, kde se dá propojit modlitba a zábava.

Marie Chaloupská, oktáva

Tour de Benelux

2 stopaři, 6 zemí, 11 dní, 23 aut, 7 měst, 2 kouzelní dědečci, spousta instantních těstovin v omáčce...

„Hele, jede nějaký Plzeňák, otoč tu ceduli na PLZ,“ slyším za sebou Štěpána. „Zase projel, gauner jeden. Kam jinam by mohl jet?“ Asi takto by se daly popsat naše první pokusy o stopování, jednoho příjemného dopoledne na začátku srpna, jež se po zaznění prvostřední zkoušky sirén brzy přehouplo v parné odpoledne.

Tou dobou, kdy nadšení pomalu začala střídat nejistota, jsme ještě netušili, že navzdory dosavadnímu neúspěchu se již následujícího dne ocitneme v lucemburské „metropoli“, kteréžto město velikosti Českých Budějovic jsme si chtěli projít, několik dní ve zdejší kraji pobýt u mého bratra a dále pokračovat do Belgie a Nizozemí. Celí vyjevení z nečekaného úspěchu jsme se tedy po 36 hodinách, jež uplynuly od našeho srazu v Praze, a 5 autech dostali až do Lucemburska. Tam na nás čekalo několik překvape-

ní. První, které dokázalo vyvolat opravdové rozhořčení vůči jednomu nejmenovanému pražskému dopravnímu podniku, bylo, že zde platí jízdenky po celém Lucembursku na dvě hodiny, jež zakoupíte za pouhé euro a půl za kus.

Další překvapení, zpočátku zdánlivě méně příjemné, se ukázalo, když jsme po lehkém „cvičném“ bloudění došli k bratrovu domu, zazvonili... a ono nic. Zkusili jsme to neúspěšně ještě několikrát, ale nakonec jsme odevzdaně obešli blok, vešli do zahrady patřící k domu, roztáhli karimatky, utrhli si pár rynglí a začali si užívat toho pravého prázdninového lelkování a nicnedělání. To netrvalo dlouho a bratr, navrátilivší se z práce, nás pustil dovnitř. Po noci strávené pod pevnou střešou se nám do hlav začala vtírat myšlenka na pohodlí. Bylo rozhodnuto.

O den později končí Štěpán vysvětlování černochovi, kteréhož jsme si stopli na cestě do francouzských Metz, kde si chceme prohlédnout muzeum Centre Pompidou: „No, a nakonec tedy zůstáváme u Danova bratra a děláme krátké túry do okolních měst.“ Centre Pompidou se jasně vyjívalo svou bělostnou barvou nad zbytkem

nedbale elegantních Metz, což však výrazně kontrastovalo s typicky francouzským espretem. Oproti tomu bylo později na Trieru vidět německou dbalost pořádku. Nádraží navržené Španělem Santiagem Calatravou v belgickém Liège, do něhož jsme se dostali po stopovací odmlce naplněné lucemburskými galeriemi a muzei ke konci našich

probudí paprsky slunce a ne obličej policistů. Naštěstí nastal ten první případ, což byla další z mnoha šťastných náhod, jež nás na cestách potkali, jako třeba i ta, která nastala o čtvrt dne později, kdy jsme po návštěvě knihkupectví zbudovaného v osvěceném kostele a následných dvou hodinách usilovného bloudění

A stylized illustration of a man from behind, wearing a black t-shirt and dark shorts. He is holding a white rectangular sign with the word 'LUX' written in large, bold, black letters. The man has short brown hair and is looking towards the left.

cest, zase velmi připomínalo svým kontrastem s okolím Centre Pompidou. Z Belgie jsme kračovali do holandského Maastrichtu, kam nás svezl Belgičan, jenž nám vrazil do ruky pět euro a se slovy „Now I have to go buy my weed, so goodbye,“ nás opustil. Zde jsme neměli jinou možnost přenocování, než rozložit si stan v lesíku v městském parku, doufaje, že nás následujícího jitra

po městě plném všudypřítomných cyklostezek potkali „kouzelného dědečka“, který nás informoval o možnosti blízkého „Liftersplaat“, plácku u dálnice speciálně určeného pro stopaře. Snad i díky této okolnosti jsme stihli ten den ještě letmo shlédnout Cáchy a nejvyšší bod Lucemburska, ovšem splývající s typicky jen lehce zvlněnou krajinou ve výšce 560 metrů nad mořem a druhý den se vydat na cestu do Prahy.

Cesta domů se nápadně podobala té opačné, avšak štěstí nám bylo dopřáno až o čtyřiaadvacet hodin po konečném odjezdu z Lucemburska, kdy nás dvě Australanky ze Sydney vzali od Heilbronnů až do Prahy, zatímco mně se z hlavy stále nedařilo vypudit melodie od Amy Winehouse, jež zněla jako zvláštní průvodce cest z přehrávačů mnoha aut, jako by nenápadně poukazovala a prokazovala přísloví ‚Král zemřel. Ať žije král!‘.

Daniel Kotecký, sexta

Česko

Praha v kontrastu s Evropou ...

Někteří lidé v Česku si to možná neuvědomují, ale první, čeho bychom si měli všimnout po příjezdu do zahraničního města, jsou uklízené ulice, žádní bezdomovci a ani zloději. Nechápu, jak na německých polích můžou být bedny s kukuřicí ke koupí a vedle této bedny stolec s miskou, kam máte platit, žádná kontrola. Jsem přesvědčen – v Česku by tahle metoda obchodu nešla. V Praze jsme si již zvykli na žvýkačky na zemi a na špínu. Proč tomu je v okolních zemích jinak? Není to tím, že mají peníze na uklízení čety? Je to v lidech! Občanům měst, jako je ku příkladu Norimberk, není jedno, co si o jejich městě myslí ostatní. A velká většina těchto obyvatel dodržuje zákony, které předepisují, jak se mají ve městech chovat - nezahazovat odpadky, neplivat atd. Zrovna v Norimberku, kde máme známé, které jsme byli navštívit, a musím bohužel konstatovat, že mi bylo trapně za situaci v Praze. Myslím, že nejsem sám, kdo si toho všiml...?

Vítek Jeřábek, sekunda

Na hladině jezera,

*aneb pochybné
letní básně.*

Na hladině jezera
Kapou vodoměrky kruhy
Na vodě jako déšť

A v hlavě mezera
Z vody a pití barvy duhy
Na vodě jako déšť

—
Až příliš mnoho, co bylo řečeno
a nebylo patrné, co se chce říct.

Osamělý klakson noci jak
bezhlavý motorkář v kůži

Proletěl rychle jak vesnici
ve veslici.

Později, myši vypluly na hladinu.

Mrtvé.

Auf Verfügbar! Entdecken! Alles
klar!

Versteck!

—

—
Ranní slunce mi krásně svítí do
tváře,

Tuto noc bylo jasné nebe a padaly
hvězdy.

Svěží vzduch proudí kol v poryvech,
Já stojím na skále a močím do dáli.

—
Dvě polena rozdělená ve dvě
Sekerou pod plachtou
Větrem dmutou
Otočily se ve vzduchu
A dopady mezi tenisovou
inzerci.

Daniel Sviták, oktáva

Andreas Feininger, That's Photography

Dům u Kamenného zvonu, Staroměstské náměstí 605/13, výstava trvá do 23.10. 2011

Výstava skýtá retrospektivní výběr fotografií slavného francouzského fotografa Andrese Feiningera. Nejraději fotografoval architekturu a život města. Fascinoval ho Manhattan, rušné ulice New Yorku, železné mosty či mrakodrapy a parníky. Stejně tak fotil do detailů i přírodní studie. Na výstavě jsou k vidění ulity, kostry ryb, květiny, různá dřeva a minerály. Výstavu vám mohu jedině doporučit.

Rudolf Steiner, Myslet bez konce

*DOX, Poupětova 1, Praha 7, výstava
trvá do 12. 9. 2011*

Současné centrum umění Dox láká návštěvníky novou expozicí. Výstava, která k nám přijela z Německa, představuje humanistu, filozofa, pedagoga a architekta Rudolfa Steinera, který ve 20. století, ovlivňoval svými názory celý svět. K vidění jsou abstraktní expozice, které mají alespoň trochu přiblížit duchovní inspiraci současných umělců, k nimž patří například Joseph Beuys, Giuseppe Penone, Tony Cragg, Karel Malich a mnoho dalších. Někteří byli ovlivněni přímo, ostatní čerpali ze Steinerových myšlenek a jeho moderních názorů. Setkáte se zde i s výběrem umělcových kreseb.

Nové ve starém

Galerie Jaroslava Fragnera Betlémské náměstí 5a, výstava trvá do 2.10. 2011

Současná architektura a historické město. Výstava „Nové ve starém“ představuje unikátní projekt, který nahlíží současnou architekturu očima památkářů. Přináší obsáhlý výběr zajímavých realizací, v němž kromě velmi dobře známých příkladů z Prahy, Brna či Litomyšle návštěvníci objeví kvalitní architekturu a úspěšné revitalizace historických náměstí a vůbec veřejných prostranství i v dalších městech. Kromě pozitivních příkladů jsou na výstavě zastoupeny také případy, kdy se dialog architektů, památkářů a klientů nepovedl a novostavba historické prostředí spíše poškodila.

Neviditelná výstava

*Novoměstská radnice, Karlovo nám.
1/23, Praha 2, výstava trvá do listo-
padu roku 2011*

Návštěvníci této výstavy okusí na vlastní kůži život nevidomých. Vyzkouší si, jak se orientovat ve městě, v lese, či jak si objednat kávu. Nevidomí vám pomohou využívat vaše smysly pro rovnováhu, vnímat zvuky a vůně. Součástí této expozice je i osvětlená místnost, kde si návštěvníci mohou prohlédnout běžné pomůcky nevidomých, jako jsou speciální šachy, destičky s Braillovým písmem či mluvící hodinky.

Alžběta Pomagačová, septima

Podzimní cyklojízda

*Ukažte, že kolo
patří do města!*

V sobotu 24. září 2011 proběhne už šestý ročník pouličního happeningu Zažít město jinak - celodenní slavnosti v ulicích Prahy organizované sdružením Auto*Mat, součástí kterého bude i Velká podzimní cyklojízda. Sraz cyklojízdy je naplánován v 13:30 v Americké na Vinohradech. Tam se nachází Vinohradská mezinárodní zóna, která zve všechny účastníky na společný oběd, a rovněž i cyklozóna s prezentací různých druhů městských kol a jejich doplňků. Cílovou destinací cyklojízdy je Letenská pláň. Jarní cyklojízdy se zúčastnilo 5000 lidí, možná bude tentokrát i více. Celá akce se vztahuje k Evropskému týdnu mobility, který propaguje šetrnou dopravu a nabízí cesty ke zklidňování provozu ve městech.

Štěpán Laichter, sexta

Cirkus

Cirkölárka a pingpongové žonglování

Konec prázdnin může pro mnohé znamenat trpké čekání na návrat do lavic, ale pro mě se stal jednoduše dobou, kdy do Prahy přijíždí opravdové cirkusy na festival Letní Letná. Ani tento rok jsem si ho nenechal ujít a navštívil šapitó švédského souboru Cirkus Cirkör. Tento ročník festivalu celkem zajímavý tím, že hlavní tahoun festivalu nebyl z Francie, kolébky nového cirkusu, ale právě ze Švédska. Tam je hnutí nového cirkusu ve velké oblibě, vlastní cirkusová škola Cirkör má přes tři sta členů a tříletým denním studiem proudí ročně čtyřicet tisíc studentů. Představení *Wear It Like a Crown* je závěrečná část trilogie z režie Tilde Björfors (1971), zakladatelky a hlavní hybatelky Cirköru, zabývající se tělem. Tato část tedy pojednávala o mozku, hrála si s hemisférami, často velmi klaunsky a při svých úvahách dospěla k závěru, že soudobá společnost používá většinou tu levou půlku, a že ta pravá, iraci-

onální a chaotická, by měla dostat více prostoru. Dechberoucí výstupy krkolomného šplhu, visu, či klouzání po tyči uprostřed pódia či vrhání nožů okolo někoho z obecenstva, tak střídají scény, které jsou daleko komornější, zato ale byla vidět velká snaha propojit takto unikátní artistické kousky, divadlo, poetiku a propracované pozadí, které se však nijak nevnučuje, spíše naopak, musí se hledat. A přestože divácky přímočaré kousky, jako žonglování se spuštěnými motorovými pilami vyvolávalo velký potlesk, snad ještě více byly diváky oceněny triky s pingpongovými míčky, kdy přesné přihrávky ústy, žonglování až osmi míčky pusou najednou a úžasné herecké výkony hrály prim a vyvolali ještě větší ovace.

Daniel Sviták, *oktáva*

